

NØVN

Árni Svínø

* 10. desember 1937 † 6. desember 2012

in memoriam

Árni, mín vinur, nú fórst tú um sund, hitt seinasta av teimum øllum, at hitta tín Meistara, tú hvørja stund mundi hálovað lívsskeið á vøllum.

Tín Meistari var tær eitt keldufar, har leskin til lívið tú veiddi, so styrki tú átti til fólk títt og garð og heimið, har borð tú teim reiddi.

Á lærdómsins rókum vit møttust til fund, har í búskapi eg teg hevði, og mangan sum lærari bilsin í lund tínar gávur til merkis, eg legði.

Tú vart so vitur til hendur og høvd, so drivin í búnyttusmiði, hjá Verlandi vóru tær evnir lögð til handverk við dygd og við prýði.

Brátt sat tú í starvi mær undir lið og ansaði tølum í rúgvu, og bant – tá var neyðugt – tær ongan frið ein mansaldur millum tey drúgvu.

Tú fekst tær bát, ja, títt "Keldufjall", tú tókst okkum við út at flóta, tú visti um streym og um sjóvarfall, um mið, og hvar boðar teir bróta.

Um vegir vár skildust av ógævugrund, vit sóust í ymsum vási og hittust á máli til vinarfund um staddir á hvør sínum bási.

Tú royndist av nýggjum sum maðurin tann, ið hjá øðrum í vinnu væl tænti, og loysnir í trúskapi altíð teim fann, um hugskot teir høvdu í vanti.

Tú royndist so trúgvur, sum altíð tú vart í vinnu eins væl og í lívi, har orku til vælgerð tú aldri fekk spart eins og kærleik til børn og til vívið.

Nú gjørdist tú sjúkur, og ógævan bar teg burtur úr virksemi stríða, har bara tann Eini sorgirnar sær, og hvussu tey nærmastu líða.

Tit royndu at finna úr neyðini veg, men sóttin, hon átti ei linna við tí, sum til óbót tær gjørdi fortred, var ongin lekja at finna.

Við teimum um teg, sum tú her átti kær, tú legði teg stillan at blunda, og frískan úr likami andin teg bar til Himin, har tú mundi stunda.

Árni, mín vinur, nú fórst tú avstað, hagar halgir bert finna á liðið, hvíl frælsur í mold undir fjálgandi flag, sov sælunnar svøvn tín í friði.

Til Jonhild og tykkum, sum sita við sorg, eina troyst eg í niðuni havi: nú, Árni, hann flutti til ævinnar borg, hans minnir oss vaksa í vavi.

pmp

Minningarorð um Jørgin Olaf Høgnesen

30. apríl 1956 – 30. november 2012

Fríggjadagurin 30. nov. 2012 er ein av teimum døgnum, ið hava fest seg í minni mítt eins og onkrir aðrir dagar, ið hava boðað frá ófrættum. Hendan kenslan av, at heimurin og lívið broytist og aldri verður tað sama aftur. Slíkir dagar eru í mínum huga m.a. dagurin, tá tað frættist, at John F. Kennedy var skotin, og tá flogfør høvdu rent inn í World Trade Center. Tað er eins og lívið steðgar upp, lótan brennur seg inn í minnið, tú fært kuldakrop um allan kroppin og eina kenslu av ómetaligum máttloysi. Soleiðis kendist tað eisini henda dagin í novembur, tá eg fekk boðini um, at systkina-barnið, grannin, javnaldurin, skúlafelagin og vinmaðurin Jørgin Olaf púra óvæntað hevði lagt árarnar inn.

Eg og Jørgin Olaf vuku upp á Heygum í Klaksvík. Pápar okkara vóru brøður av Oyri, ið høvdu bygt lið um lið í Klaksvík, og sum høvdu útróðrarbátar saman. Í grannalagnum búðu eisini tvær fastrar okkara, so vit eru fleiri systkinabørn, ið vuku upp saman og sum komu at kennast rættliga væl. Hóast eg og Jørgin Olaf ikki hittust dagliga, eftir at vit vóru tilkomin, hann búði í Skúvoy og eg í Hoyvík, so var tað, sum um vit bara tóku táttin uppáftur, har vit sleptu seinast, tá vit hittust. Tí kennist tað eisini mær so sera sárt, at vit hava mist Jørgin Olaf.

Aftan á lokið realprógv í

Klaksvík fóru eg og Jørgin Olaf hvør sína leið, eg fór víðari í skúla, og Jørgin Olaf valdi sjólívið. Jørgin Olaf hevði góða sjónatúr og treivst væl á sjónum. Hann sigldi m. a. nøkur ár í farmasigling millum lond og fór síðani á sjómansskúla, haðani hann tók skipsføraraprógv. Eftir tað gekk leiðin aftur út at sigla, nú sum yvirmaður og stundum sum skipari. Men Jørgin Olaf gjørdist sjúkur av sukursjúku í góðum árum og gavst við sjólvínum, og tá fór hann at brúka sína útbúgving á landi.

Jørgin Olaf giftist til Skúvoyar, og har kom hann at virka síni manndómsár, fyrst og fremst sum fastur avgreiðslumaður hjá Strandferðsluni, men tá á stóð var hann eisini vikarur í skúlanum og undirvísti børnunum í Skúvoy. Jørgin Olaf var álitismaður, og sum avgreiðslumaður hjá Strandferðsluni á brimplássi fekk hann sanniliga brúk fyri sínum fakliga førleika, sínari vitan um veður og vind og sínum kunnleika til sjógvin. Sum á øðrum útoyggjum í Føroyum, so er tungt at koma av landingini í Skúvoy og niðan í bygdina, serliga tá talan er um farm til eina heila bygd, so hjá Jørgin Olafi vóru ikki bara boð eftir viti og skili, men eisini eftir manni, ið kundi taka kropslig tøk, og tað kundi Jørgin Olaf eisini, hesin stóri, sterki og væl bygdi maðurin.

Jørgin Olaf var klaks-

víkingur, ið vígdi konu síni Bergfríðu, børnunum og Skúvoynni sítt lív. Hann var trúfastur, álitandi og eitt av hesum fólkunum, ið tordi at siga sína hugsan á rætta stað. Hóast búsitandi í Skúvoy, so gloymdi Jørgin Olaf ikki sítt upphav, og hann vitjaði javnan aftur til Klaksvíkar, og hvørja ferð gav hann sær stundir at vitja farbróðurin og at fáa eitt prát um lívsins viðurskifti. Seinastu ferð eg og Jørgin Olaf hittust, var tá hann kom úr Skúvoy til Klaksvíkar í 90 ára føðingardag hjá pápa í heyst. Tá fingur vit eitt gott og langt prát, men tað vardi meg ikki, at hetta skuldi gerast okkara seinasta prát her á fold.

Hjá okkum froyingum verður lívið ofta av góðum grundum myndað sum ein sjóferð, og nú er Jørgin Olaf farin sína seinastu ferð um lívsins hav. Saknurin er stórur, ikki bara hjá hansara næstrafólki, men hjá allari Skúvoyar bygd. Á fámentum plássi er serliga tungt at missa fólk í góðum árum, og tað er ikki altíð, at maður tá kemur í mans stað.

Hóast vetur og kulda henda dagin Jørgin Olaf varð borin til hvíldar í Skúvoy, so skein sólin so vakurt yvir Skúvoyarfjørð, og Skúvoyarbygd og minti okkum á, at hóast tað er kalt, myrkt og tungt, so er lív fyri framm-an.

Ærað veri minnið um Jørgin Olaf.

Kristinbjørg